

Komentár evanjelia na nedeľu 12. týždňa v Cezročnom období (cyklus B): Ježiš Kristus, prítomný v Cirkvi a v našich ťažkostiach

Komentár na nedeľu 12. týždňa v Cezročnom období (cyklus B). „Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“ V živote Cirkvi i v našom živote budú vždy búrky, čiže ťažkosti. Zostaňme pokojní, lebo vieme, že Pán je vždy s nami, vidí nás a dáva nám svoju pomoc.

Evanjelium (Mk 4, 35-41)

Keď sa zvečerilo, povedal Ježiš svojim učeníkom:

„Prejdime na druhý breh.“

I opustili zástup, a vzali ho so sebou tak, ako bol, na lodi. Boli s ním aj iné lode. Tu sa strhla veľká víchrica a vlny sa valili na loď, takže sa loď už naplňala. On bol v zadnej časti lode a spal na poduške. Zobudili ho a povedali mu:

„Učiteľ, nedbáš o to, že hynieme?“

On vstal, pohrozil vetru a povedal moru:

„Mlč, utíš sa!“

Vietor prestal a nastalo veľké ticho. A im povedal:

„Čo sa tak bojíte?! Ešte stále nemáte vieru?“

Zmocnil sa ich veľký strach a jeden druhému hovorili:

„Čo myslíš, kto je to, že ho i vietor, i more poslúchajú!“

Komentár

Tri synoptické evanjeliá rozprávajú o dvoch búrkach, ktoré sa náhle zdvihli na zvyčajne pokojných vodách Genezaretského jazera. Tá v dnešnom evanjeliu bola prvá. Mnohí autori, najmä cirkevní Otcovia, zdôrazňovali jej symbolický charakter. V tejto lodke zmietanej vlnami videli loďku Petra, svätej Cirkvi, ale aj každého kresťana v jeho úsilí byť verný našej kresťanskej viere.

Pri pohľade na najnovšie udalosti môžeme dnes myslieť predovšetkým na Cirkev, našu Matku. V tejto

súvislosti si pripomeňme, čo povedal pápež František v jednom zo svojich dokumentov, keď hovoril o Cirkvi mladým ľuďom: „V skutočnosti vo svojich najtragickejších chvíľach cíti volanie vrátiť sa k základom svojej prvej lásky“ (*Christus vivit*, 25-III-2019, bod 34).

Toto pozvanie nás nepochybne napĺňa nadšením. V súčasnosti sa preto každý z nás musí pokúsiť odpovedať na toto pozvanie, ako najlepšie vie, a to o to viac, že niektorí by si mohli myslieť, že nás Boh opustil alebo že si nevšíma to, čo sa deje v našom svete, v Cirkvi, a dokonca aj v našich vlastných životoch. Nech je však náš osobný dojem akýkoľvek, budme si istí, že táto myšlienka nie je ničím iným ako neopodstatneným pokušením.

Stačí si pripomenúť nádherný text z Izaiáša, ktorého čítanie nás vždy poteší a dodá nám silu: „Ale Sion

povedal: *Pán ma opustil, Pán na mňa zabudol*. Či zabudne žena na svoje nemluvňa a nemá zľutovania nad plodom svojho lona? I keby ona zabudla, ja nezabudnem na teba“ (Iz 49, 14-15). Z Božej strany ide o skutočný záväzok, ktorý náš Pán krátko pred vystúpením do Neba potvrdil novým slávnostným príslubom: „A vedzte, že ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20). Každý deň, vrátane tých dní, ktoré zvykneme nazývať „zlými“. V tejto oblasti si každý môže spomenúť na svoje osobné „búrky“, nepochybne málo významné, ale pre to v každodennom živote nemenej nepríjemné.

Práve v týchto búrkach Pán skúša našu vieru a tiež našu neustálu a dôvernú modlitbu k Panne Márii, Matke Cirkvi: keď sa nám všetko darí, a ešte viac, keď sa dozvieme nejakú správu, ktorá nás znepokojuje alebo zarmucuje.

Alphonse Vidal / Photo: Ryan
Pernofski - Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/domingo-to-12/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/domingo-to-12/) (26.03.2025)